

τος Μπενέτος, ἐζήτησε τρία πλοῖα βασιλικά διὰ νὰ μεταβῆ πανοίκιος εἰς τὸν Γαλατᾶν, τὰ ὁποῖα λαβῶν καὶ ἐμβιβάσας ὅσων εἶχε περιουσίαν, ἔφθασεν ἐκεῖ. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ, ὁχυρώσας τὸ φρούριον καὶ διατάξας τὰ τῆς Χίου, ἀπέπλευσε πρὸς τὴν Φώκαιαν, ὅθεν μετέβη εἰς τα εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. Ἄλλ' ὁ Μπενέτος δὲν ἤσυχασε· θέλων νὰ ἐκδικηθῆ, κατέπεισε διὰ χρημάτων τοὺς τριπάρχους ὁκτὼ πλοίων ἐρχομένων ἐκ Γενούης, νὰ συνεχοστρατεύσωσι μετ' αὐτοῦ κατὰ τῆς Χίου, ἐλπίζων νὰ τὴν κυριεύσῃ εὐκόλως διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως. Μόλις ὁμως ἀπέβησαν οἱ στρατιῶταί του, καὶ, συγκροτηθεῖσης μάχης μετὰ τῶν Χίων, ἐνίκηθησαν κατὰ κράτος, χάσαντες ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους. Οἱ λοιποὶ ἔφυγον κακὴν κακῶς· ὁ δὲ Μπενέτος, παθὼν ἐπιληψίαν, ἀπέθανεν εἰς ἕξ ἡμέρας.

Οἱ ταλαίπωροι ὁμως Χῖοι ὀλίγους ἐνιαυτοὺς ἐχάρησαν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ. Τὴν 14ην Ἰουνίου, 1346, ἔφθασεν ἔμπροσθεν τῆς Χίου ὁ Σίμων Βιγνόζος μετὰ εἰκοσιεννέα πλοίων ἐκ Γενούης, ἦτις, ἐλευθερωθεῖσα τότε ἀπὸ ἐσωτερικᾶς ταραχᾶς, διεύθυνε τὴν προσοχὴν εἰς ἐξωτέρας κατακτήσεις. Ἀφοῦ δὲ μὲ ὑποσχέσεις καὶ προσποιήσεις ἀφιλοκερδείας ἀπέτυχεν εἰς τὸ νὰ ἐφελκύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν Γραικῶν, ὀργισθεὶς ἀπεβίβασε τὸν στρατὸν τὴν ἐπαύριον, καὶ ἀναστήσας μηχανὰς, καὶ σκάφας ὑπόνομους, ἔκαμεν ἔφοδον εἰς τὸ τεῖχος, πλὴν οἱ Χῖοι γενναίως τὸν ἀπέκρουσαν, πεντακοσίους ἔχθρους φονεύσαντες. Οἱ Γενουήσιοι μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην ἐστράφησαν πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου, τῆς ὁποίας ὑποτάξαντες ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν τὰ τέσσαρα λοιπὰ μικρὰ φρούρια, ἐπανήλθον ἔμπροσθεν τῶν τειχῶν. Τὸ ἀδύνατον ὁμως βλέποντες τοῦ νὰ κυριεύσωσιν αὐτὰ δι' ἐφόδου, ἀνήγειραν τεῖχος ὑψηλότερον τοῦ ἔχθρικοῦ, ἐνταυτῷ δὲ περιέκλεισαν τοῦτο καὶ διὰ θαλάσσης, πῆξαντες σειρὰν ξύλων ἐκτεινομένην ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου μέχρι τοῦ στομίου τοῦ λιμένος. Οἱ Χῖοι κατὰ συνέπειαν, στερηθέντες ἐντὸς ὀλίγου τῶν πρὸς τὸ ζῆν, καὶ μὴ βλέποντες καμμίαν βοήθειαν ἐκ μέρους τῶν Γραικῶν, παρεδόθησαν τὴν 13ην Σεπτεμβρίου, ἐπὶ ταῖς ἐφεξῆς συνθήκαις—

Α'. Νὰ ἀπολαμβάνωσιν ὅλας τὰς τιμὰς τῆς Γενουησίου πολιτογραφήσεως.

Β'. Οἱ δημόσιοι φόροι καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀρχόντων καὶ ἡ πολιτικὴ κυβέρνησις νὰ ᾖναι εἰς χεῖρας τῆς Δημοκρατίας.

Γ'. Ἡ ὑπεράτη ἀρχὴ νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν αὐτοκράτορα.

Ταύτας ὁμως καὶ ἄλλας ἐτι ὠφελιμωτέρας καὶ ἐντιμωτέρας συνθήκας, τὰς ὁποίας διεπραγματεύετο ἀκολούθως ὁ αὐτοκράτωρ κατ' εὐθεῖαν μὲ τὴν Γένουαν, ἀνέτρεψεν ἡ τοῦ Ζυβοῦ ἀτυχῆς ἐκστρατεία.

Ὁ Ζυβὸς οὗτος, ἰσχυρότερος ὄλων τῶν Χίων, ὄσοι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πατρίδος αὐτῶν κατέφυγον εἰς Φώκαιαν, ἔγραψε πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ πρῶτον μὲν ἐζήτηε συγχώρησιν διὰ τὴν παράδοσιν τοῦ φρουρίου, ἐπο-

μένως δὲ τὸν παρεκάλει νὰ μὴ παραιτήσῃ τὴν νῆσον, ἀλλὰ νὰ τὸν δώσῃ μικρὰν βοήθειαν διὰ νὰ τὴν μετακυριεύσῃ. Ὁ βασιλεὺς ἐπήνεσε τὴν προθυμίαν του, τὸν ἐπρόσταξεν ὁμως νὰ ἀναβάλῃ τὸ πρᾶγμα, ἕως ὅτου ἐπιστρέψωσιν οἱ πρέσβεις ἐκ τῆς Γενούης, νομίζων ἀνόρηστον, ἐνῷ ἔστειλε πρέσβεις περὶ εἰρήνης, νὰ κάμνη ἐκστρατείας. Ἄλλ' ὁ Ζυβὸς χωρὶς νὰ προσμείνῃ τὴν βοήθειαν, συνάξας ὄσους Γραικοὺς ἠδυνήθη, ἔπλευσεν εἰς τὴν Χίον, καὶ μάχην συγκροτήσας πρὸς τοὺς Γενουίτας, ἐνίκησε καὶ κατέκλεισεν αὐτοὺς εἰς τὸ φρούριον, πολλοὺς μὲν φονεύσας, πληγώσας δὲ καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγόν. Κατὰ δυστυχίαν ὁμως ἔπλεον δύο πλοῖα Γενουήσια παρὰ τὴν Χίον διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τὸν Ἀνδρέαν Πετρίλην. Οὗτος, ἀκούσας ὅτι οἱ ὀμόθηρσκοὶ τοῦ ἐπολιορχοῦντο ὑπὸ τοῦ Ζυβοῦ, ἀπεβίβασε τὰ πληρώματα διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ· δευτέρα μάχη συνεκροτήθη, καὶ πάλιν ἐνίκη ὁ Ζυβὸς· ἀλλ' ἀγωνιζόμενος γενναίως καὶ ἀπερισκέπτως, ἀπέθανε πληγωθεὶς ὑπὸ βέλους, τὸ ὁποῖον ἰδόντες οἱ Φωκαεῖς ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Φώκαιαν, πάντῃ ἐλευθέρους κυριάρχας τῆς νήσου ἀφήσαντες τοὺς Γενουίτας.

Μετ' ὀλίγα ἔτη, ἔχθροι ὄντες καὶ ἀντίζηλοι τῶν Γενουησίων οἱ Βενετοὶ, ἔστειλαν εἰκοσι πλοῖα ὑπὸ τὸν Νικόλαον Πισάνην νὰ πολιορκήσωσι τὴν Χίον. Οἱ δὲ Γενουήσιοι, εὐρισκόμενοι τότε εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δυνάμεως, ἀντέστειλαν 64 πλοῖα καὶ στρατηγὸν τὸν Παγανῖνον Δωρίαν, ὅστις, φθάσας ἔμπροσθεν τῆς Χίου, ἐδίωξε κακὴν κακῶς τὸν Πισάνην, μόλις δυνηθέντα νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Χαλκίδος.

Ἔπεται ἡ συνέχεια.

Εἰς τὴν κομπάζουσαν εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς Εὐρώπῃ, καὶ ὁμως τυραννομένην ἀκόμη ἀπὸ πολλὰς παλαιὰς καὶ σαφῆς ὀλιγαρχικὰς καταχρήσεις, ἀξιοτέρας βαρβάρων παρὰ πολιτισμένων ἔθνῶν, ἡ ἀναίσχυτος ζήτησις πολλῶν πολιτικῶν ἐπικερῶν ὑπουργημάτων ἐπροχώρησεν εἰς τόσον, ὥστε οἱ ἡγεμόνες, μὴ ἔχοντες πλέον πῶς νὰ χορτάσωσι τὴν ἀπληστίαν τῶν ἰδίων κολάκων, ἐπενόησαν νέα ὑπουργήματα, τὰ ὁποῖα τὸνομα μόνον τῆς ὑπουργίας ἔχουν, οὐδὲ μέριμναν ἄλλην προξενοῦν εἰς τὸν ὑπουργοῦντα παρὰ τὴν μέριμναν νὰ λαμβάνῃ καὶ νὰ δαπανᾷ εἰς τὰς τρυφὰς τοῦ ἀναίσχυντος τοὺς ἰδῶτας τοῦ λαοῦ.

Ἄνομασαν δὲ τὰ τοιαῦτα ὑπουργήματα, sine cura, ἀπὸ δύο Ῥωμαϊκᾶς λέξεως sine cura, ἤγουν, χωρὶς μέριμναν, ὄνομα ἰκανόν, διὰ τὴν γελιοτήτά του, νὰ μακρύνῃ ἀπ' αὐτὰ τοὺς ψωμοζήτας, ἂν οἱ ψωμοζήται ἦσαν ἰκανοὶ νὰ αἰσχύνωνται τὰ αἰσχρά. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀκόμη λέξιν ἐρμηνεύουσαν τὸ sine cura· καὶ εἴθε μὴ ἔλθῃ ποτὲ εἰς χεῖραν τὸ πολίτευμά μας τοιαύτης λέξεως! Ἄλλ' ἐπειδὴ χρεωτοῦμεν νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ ἐρμηνεύωμεν εἰς ἀλλήλους τὰς καταχρήσεις τῶν ἄλλων ἔθνῶν, ἐσύμφερ' ἴσως νὰ ὀνομάσωμεν τὰ χωρὶς ὑπουργίαν ταῦτα γελιοῖα ὑπουργήματα μὲ τὸ γελιοότερον δξύμωρον τοῦτο, Ἄμεριμνομέριμνα.—ΚΟΡΑΗΣ.

Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι ἰσχυρῶς ἐκολάζον τοὺς ἀχαρίστους, δικαίως νομίζοντες αὐτοὺς ἀμελεῖς καὶ πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς, καὶ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς φίλους. Τὴν ἀχαριστίαν, λέγει ὁ Ξενοφῶν, παρακολουθεῖ μάλιστα ἡ ἀναίσχυτία· “καὶ γὰρ αὕτη (ἡ ἀχαριστία) δοκεῖ εἶναι ἐπὶ πάντα τὰ αἰσχρά ἡγεμών.”